

Odhadí věda záhady lidské paměti ?

Pojem "informace"

Slyšíme-li slovo "informace" obvykle tím myslíme nějaké sdělení, ať již v tisku, rozhlasu, televizi atd. Informace jsou obsaženy v knihách, na všech hudebních a obrazových nosičích, v paměti počítačů, v paměťových buňkách organismů atd. Můžeme však za informace považovat jen tento druh sdělení, zachycující jakýkoli stav, údaj, instrukci apod.? Jakého druhu jsou informace, které jsou obsaženy v paměti, v mozku, v buňkách, v DNA apod. Pokusme se poodhalit podstatu a strukturu informací v organismech. O informacích na technických nosičích víme prakticky všechno, ale přečíst konkrétní informace z mozku se zatím podařilo jen ve vědecko-fantastických filmech typu "Kdo chce zabít Jesii?"

Vezmeme-li si libovolnou knihu o kybernetice, což je asi 150 let stará věda o přenosu, zpracování informací a řízení, můžeme se dočíst různé definice pojmu informace. Já považuji za podstatný již samotný název vědy, zabývající se informacemi - řecké slovo "kybernetos" znamená totiž "kormidelník" a poprvé ho použil již Platon v příručce o řízení lodí. Později v roce 1843 ho použil i francouzský matematik a fyzik Ampère, který navrhl novou vědu - kybernetiku, která se měla zabývat způsoby řízení společnosti. Název se však neujal a později se na něj zapomnělo. Teprve po stu letech ho použil Norbert Wiener, který definoval kybernetiku jako "vědu o řízení a sdělování v živých organismech a ve strojích".

Takový proces nazýváme u živočichů obvykle myšlením a tento pojem byl později přenesen i na stále se zdokonalující automatické řídicí systémy, takže někdy mluvíme i o myslících strojích, chytrých strojích atd. Tento přenos pojmu však nepovažuji za příliš šťastný, neboť u strojů se může jednat pouze o automaticky vykonávané procesy stejně jako u těch nejprimitivnějších organismů. Tvrdím, že i ten nejvýkonnější počítač má inteligenci srovnatelnou s prvokem či kaktusem, bez ohledu na to, že blondýnky mají údajně inteligenci srovnatelnou s automatickými pračkami. V čem je ten rozdíl? Je to vědomí. Žádný stroj nemá vědomí sama sebe. Je to jen bedna součástek, podobně jako hmotné tělo bez duše.

Co je podstatou informací v lidském těle?

Podíváme-li se na věc z jiné stránky, vycházejíce z axiomatických termodynamických vět, říká nám první z nich že "energii není možné vytvořit ani zničit, energie se pouze přeměňuje". Zde je "jádro pudla", jak říká klasik. Vznikne-li tedy někde myšlenka, což je v podstatě jakási strukturovaná informace na energetické bázi, máme jen dvě možnosti:

- buď se jedná o přeměněnou energii
- nebo se nejedná o jev v oblasti hmoty a energie

K tomu ovšem namítám - protože myšlenky lze přenášet a zachycovat, jak je známo z telepatie, telegnose a dokonce lze jimi i působit na hmotu (jevy z telekineze, teleportace apod.), musí být nutně pouze jinou formou energie, protože působí na změnu stavu hmoty. Tím diskuse o "nehmotné" podstatě odpadá. Dnešní věda o jevech nezachytitelných přístroji hovoří jako o nehmotných, o jiných dimenzích, sférách apod., ale z obecného hlediska je veškerá existence, či vše stvořené pouze různým stavem energie. Tedy i myšlenky mají energetickou podstatu, která je nosnou vlnou informací. Informace je v podstatě uspořádanost základních elementů na základě předem stanoveného zakódování.

Domnívám se, že zde lze klidně uplatnit pojmy z radiotechniky, kde signál je přenášen modulovanou nosnou vlnou, modulátor je vysílač, demodulátor je přijímač a energii pro přenos bereme ze zdroje. Takovýto přenos informací existuje i u všech živočichů a rostlin, kde nosičem může být i jakýkoli orgán, může jít o jevy fyzikální, chemické a vše jsou podněty zpravidla obtížně zachytitelné lidskými smysly a ještě obtížněji fyzikálními aparaturami. Proto se jednotlivé vědy, zabývající se přenosem informací specializovaly. V oblasti sdělovacích prostředků je to radiotechnika, v oblasti řízení organismů fyziologie živočichů a rostlin.

Zde bych si povšimnul ještě jedné zajímavé paralely mezi stroji a živou přírodou. Považujeme-li stroj, vykonávající nějakou smysluplnou práci, např. automatickou pračku za izolovanou soustavu, podobně jako živý organismus, k činnosti tohoto stroje potřebujeme jednak energii a jednak řídicí pokyny. Bez vypínače a programátoru se pračka sama nezapne! Stejně tak

potřebuje živý organismus, ať již se jedná o jednu pouhou buňku nebo lidské tělo, dodávku energie a řídicí impulsy. Je nutné ovšem definovat, odkud se tyto impulsy berou. Podle obecně přijatých vědeckých teorií pocházejí z mozku. Je však tomu skutečně tak?

Pračka bez impulsů postupně zrezaví a rozpadne se a klidně ji můžete 4mít připojenou do sítě, stejně tak lidská buňka a tělo bez stálého přísunu impulsů, tedy informací zanikne v procesu neustálého zvyšování entropie, čili chaosu. Hledejme tedy, odkud se ty informace nutné pro všechny organismy berou.

Vyjděme opět od radiotechniky. Přenášíme-li signál po elektromagnetických vlnách, musí mít určitou intenzitu, abychom ho mohli zachytit. Záleží také na citlivosti a naladění přijímače, co však je neměnné je modulace, tedy druh přenášené informace. Dokážeme-li signál zpracovat, na vstupu i výstupu je stejná informace. Pokud ovšem z výše uvedených příčin dojde ke zkreslení přenosu, obdržíme informace zkreslené, případně pouze šum - což je vlastně konečný výsledek znehodnocení signálu. Důsledkem poruch přenosu informace v buňkách jsou např. nemoci, stárnutí a smrt. Kdybychom znali přesný obsah těchto signálů a dokázali je napodobit, odstranili bychom vše výše uvedené. Pro jednoduchost budu používat pojem signál, pro jakýkoli druh přenášení informace.

Signál nesoucí informaci musí nejprve vzniknout, pak se přenáší a nakonec je přijat a zpracován. Aby mohl být správně přijat a zpracován, musí být přijímač i vysílač "naladěni" na stejné kódování - u rádia je to např. určitá frekvence, u organismů to může být chemický, fyzikální a jiný podnět. Např. většina fyziologických procesů v lidském těle je založena na chemii (mediátory) resp. fyzice (ionty). Za podstatné lze dále považovat, zda informace se při přenosu mění - slabne intenzita, či mění se obsah informace a zda informace zůstává někde uchována pro další použití. Ve světě masmédií jsou to např. knihy a audiovizuální nosiče. Ve světě techniky dále rozdělujeme signály na spojitě (analogové) a nespojitě - diskrétní, digitální, známé ze světa počítačů a CD. Převod spojitě veličiny na digitální se nazývá kvantování.

Pro přenos informací je dále podstatná rychlost přenosu a kapacita přenosového kanálu neboli propustnost, což opět známe z telekomunikací a PC, kde jsou tyto parametry poměrně přesně definovány a měřitelné. Jak je to však se všemi těmito veličinami u organismů? Existují zde určité paralely? Můžeme považovat přenos pomocí iontů za kvantovaný?

Proč se dědičností nepřenášejí znalosti rodičů?

Z logiky a analogie vyplývá, že existuje soubor informací, pomocí něhož je lidské tělo ovládáno a existuje jakýsi "hybatel", který to všechno vymyslí, dá dohromady, uvede do chodu a implementuje do organismu. Lékaři se mylně domnívají, že tento soubor informací je již od narození uložen v DNA, v genech, později v mozku a přenáší se na základě dědičnosti. Kdyby tomu tak bylo, pak přibližná kopie těl rodičů, kterou tělo dítěte bezesporu je, by musela ve svých buňkách obsahovat rovněž informace, které rodiče získali během života, učení by se tak stalo zbytečností. Proč tomu tak není a každé dítě je jako nepopsaný list papíru, či počítač bez operačního systému a souboru programů a dat, lékařská věda nevysvětluje. Neodpovídá ani na otázku, kolik a jakých dat by takto mělo být v paměti (mozku) obsaženo, jak jsou tyto informace zobrazeny, zachyceny a zafixovány, jak jsou doplňovány a ztráceny atd.

Zde však matka příroda rozumně zasáhla, neboť tímto přenosem by se opakovaly i stejné chyby a byl by znemožněn vývoj na základě svobodné vůle. Lékaři o tom mají pouze jakousi představu, vytvořenou na základě fyziologických funkcí nervové soustavy, ověřovaných drážděním různých oblastí mozku. U člověka, podobně jako u všech živočichů existuje klasický názor, že informace jsou přenášeny převážně nervovou soustavou, která dává přijímá podněty z receptorů (obvykle smyslů) a dává podněty orgánům k jejich činnosti a následnému vzniku dalších informací ve formě zpětné vazby. Z vědeckých disciplín se tedy informacemi a jejich přenosem bude zřejmě zabývat fyziologie nervové soustavy. Řekněme si tedy něco o ní.

Základní funkce nervové soustavy

Základem každého vyššího živočicha je centrální nervový systém, který tvoří mozek a mícha. S celým organismem je spojen pomocí obvodových nervů. Nervy jsou svazky nervových vláken, které vedou impulsy dostředivě (do mozku přinášejí informace o stavu orgánů a podněty z receptorů), která nazýváme senzitivní vlákna nebo odstředivě (motorická vlákna), zajišťující

přenos pokynů do orgánů. Receptory jsou zpravidla jednoúčelové specializované orgány, zjišťující jeden druh podnětu – světlo, zvuk, teplo, tlak, změna chemického a biologického složení krve (počet krvinek) atd. Organismus (lidské tělo) se zpravidla přizpůsobuje vnějším vlivům tak, aby všechny podmínky pro jeho funkci byly ideální. Koordinaci těchto procesů vykonává právě centrální nervová soustava jako řídicí a spojovací element v organismu. Tato funkce je homeostatická, tedy směřující k rovnovážnému stavu.

V počítači tuto funkci plní vodiče – spojení mezi jednotlivými elementy, které přenáší elektrické impulsy, ať už se jedná o mikroskopické tištěné spoje v mikroprocesoru nebo vodiče propojující jednotlivé komponenty počítače, např. konektory, kabely apod. Impuls se přenáší rychlostí elektrického proudu v kovu, tedy rychlostí světla. Vědeckými metodami bylo zjištěno, že impulsy vedené nervovými vlákny mají rovněž podobu elektrického proudu, neboť bylo zjištěno, že impuls (vzruch) se šíří podél nervového vlákna jako změna iontové rovnováhy na povrchu a uvnitř vlákna. Chemicky se jedná o přenos iontů sodíku a draslíku. Tyto impulsy jsou velmi dobře detekovatelné pomocí citlivých měřících přístrojů, voltmetrů – řádově v milivoltech. Takto vedený impuls je sice mnohem pomalejší než proud ve vodiči, jeho rychlost je udávána v rozmezí desítek až stovek m/s, ale na rozdíl od elektrického proudu neztrácí svoji intenzitu, neboť energie je vytvářena samotným vláknem. Impuls se od receptoru šíří podobně jako hořící část zápalné šňůry – bez ztráty intenzity. Z funkčního hlediska je rovněž důležité, že impulsy v jednotlivých vláknech jsou vedeny nezávisle, podobně jako v izolovaných vodičích. I zde je tedy podoba s počítačem. V centru, jímž je mozek, nervová ganglia apod., jsou impulsy přenášeny pomocí synapsí (konektorů) na další buňky centrální nervové soustavy a na základě informací v nich zakódovaných jsou vydávány přes motorická vlákna pokyny do jednotlivých orgánů. Co z toho všeho plyne?

Impulsy jsou v případě lidského těla i počítače přenášeny formou elektrických impulsů. Počet synapsí z jednoho neuronu (až 30 000) a počet neuronů (až 25 000 000 000) odpovídá možnostem procesoru a harddisku dnešního nejmodernějšího počítače. V čem je však zásadní rozdíl, je rychlost přenosu informací. Tvrdím, že kdyby centrální nervová soustava zpracovávala informace na základě stejných algoritmů, resp. programů, jako počítač, trvaly by rozhodovací procesy v lidském mozku, při nichž je prováděno statisíce operací za sekundu, týdny, měsíce, ne-li roky, zatímco počítač je zvládá řádově v sekundách. Další zpoždění signálů totiž vzniká v synapsích – napojeních jednotlivých nervových buněk na nervová vlákna, kde se vzruch přenáší opět pomocí přenašeče – mediátoru. Další negativní vliv je způsoben tím, že nervové vlákno se musí na vedení vzruchu připravit – impulsy nelze vést nepřetržitě jako v elektrickém vedení. Tato příprava spočívá v návratu iontů sodíku a draslíku do rovnováhy a trvá několik tisíc sekund. Nervem tedy můžeme vést za sekundu asi 300 impulsů, zatímco mikroprocesor jich zpracuje řádově až milionkrát více!

Podle učebnice fyziologie (*Silbernagl: Atlas fyziologie člověka*) přijímá člověk svými receptory za sekundu až několik miliard bitů informací, ale z výše uvedených příčin vědomě zpracováváme jen asi 10 - 100 bitů! Uvědomíme-li si, že pouhé jedno písmeno je v binárním kódu zobrazeno pomocí 8 bitů, odpovídá běžná rychlost četby nebo řeči (cca 10 znaků/sec.) tomuto tvrzení! Co je však zpracováváno nevědomě? Učebnice již neříká, jakým způsobem a podle jakých kritérií jsou přijímané informace filtrovány, aby je centrální nervová soustava stačila zpracovat. Další rozpor nastává např. při pouhém sledování televize, kdy naše oko přijímá až 25 MB za sekundu, musí se tedy nutně jednat o paralelní přenos informace od jednotlivých světločivých buněk do centra zraku. Uvědomíme-li si, že člověk neustále přijímá a zpracovává informace všech svých smyslů, t. j. zraku a hmatu o poloze těla, sluchu, čichu a chuti o vnějším prostředí a nezjistitelné množství informací o všech probíhajících chemických reakcích v celém těle, lze hovořit o tom, že mozek musí zpracovávat řádově stovky megabajtů informací za sekundu – byl by tedy velmi výkonným procesorem, avšak až na tu rychlost, která vyplývá z jeho biologické podstaty.

Zajímavá je rovněž kapitola o receptorech, která silně připomíná učebnici mechaniky ze strojnictví průmyslovky. Receptory v lidském těle totiž zpracovávají informace na stejném principu jako technické snímače na různých zařízeních. Detekuje se rychlost, intenzita, frekvence, teplota, proporcionalita změny oproti základním (výchozím) polohám parametru a receptory se vyznačují maximální a minimální úrovní, při které je podnět vnímán (např. zvuk v rozmezí 20 - 20 000 Hz). Také musí být zakódována optimální a nebezpečná hodnota, aby mohla být prováděna regulace, resp. odvetná opatření proti nadměrným impulsům. (Zkuste si

sáhnout na rozpálená kamna a uvidíte, že rychlost reakce nestačí zabránit vzniku popáleniny.) Mnoho reakcí tak probíhá zcela automaticky (bez rozmyslu) – nazýváme je reflexy.

I když učebnice fyziologie přesně popisuje, kudy a kam je impuls veden, o mechanismu jeho zpracování a zejména jak závisí výstup na vstupu, nám neříká vůbec nic. Neznáme totiž strukturu procesoru, operační systém a základní programy. Mozek je pro nás stále "černou skříňkou" plnou volně sypaných a náhodně pospojovaných součástí, proto nedokážeme předpovídat jeho reakce. Všimněte si, že na podněty, které nelze řešit na základě reflexů, ale jsou řešeny na základě rozumu, logiky či rozhodovacího procesu reagují lidé většinou každý jinak. Každý mozek má zřejmě jiné zapojení, což dosud nikdo vědecky neprobádal, mimo základních funkcí řídících fyziologické procesy. Zachycení myšlenky v mozku na základě iontů v neuronech apod. dosud nikdo neviděl a tvrdím, že ani nikdy neuvidí. Lékaři sice odhalili funkce jednotlivých částí mozku v tom smyslu, že víme, která část řídí zrak, sluch, žlázy, vegetativní systém, svaly, trávicí procesy atd., ale nevíme, jak tento proces probíhá na úrovni bitů. Neznáme "strojový kód" mozku!

Je pravděpodobný "holografický" model paměti?

V posledních letech se stal téměř módou tzv. "holografický model" mozku, založený na teorii Davida Bohma a Karla Pribrama, kteří si takto vysvětlovali skutečnost, že v případě poškození určité části mozku zůstává paměť většinou neporušena a člověk má zachovány vzpomínky, případně si je po jisté době opět vybavuje i v případě, že v důsledku nemoci či nehody přijde o značnou část mozkové kůry. Jakoby paměť byla obsažena ve stejné úplnosti v libovolné části mozku. Různé laboratoře prováděly celou řadu drastických pokusů, kdy psy naučily určité činnosti a pak jim odnímaly části mozku, ve kterých dle domněnek vědců sídlilo příslušné centrum paměti. K jejich zděšení psi aportovali i po odejmutí většiny mozkové tkáně. Proto je holografický model paměti považován za přípustnou hypotézu.

Na toto jsem však objevil i jiné vysvětlení, opět založené na analogii s počítači. Tuto vlastní koncepci jsem zatím nazval "adresářová paměť". Z praxe známe opět, že všechny informace na počítači jsou zpravidla uloženy v souborech, které mají určitou adresu. Např. ve Wordu tato adresa je dána jejich názvem v příslušném adresáři. Chceme-li najít určitý soubor a neznáme kde je uložen, můžeme ho najít nejjednodušeji pomocí vyhledávače, kde zadáme název souboru, slovo v něm obsažené, případně datum či interval, kdy byl soubor vytvořen či změněn. Pokud by obsahovaly všechny mozkové buňky adresář všech informací, a za předpokladu, že cílové soubory by byly uloženy někde jinde (jako u PC na CD-ROMu), získáme přístup k informacím z jakékoli buňky. Analogicky u počítače, vybaveného příslušnou mechanikou a programem získáme informace čtením z CD. V případě člověka je tím CD-ROMem vnější paměť v duchovních tělech a čtecí mechanikou jeho tělo. Protože každý člověk má jiný program, nedokážeme takto číst záznamy v paměti jiných lidí, pouze v případě, že se vibračně synchronizujeme, tedy naladíme, dostaneme se k těmto osobním údajům, které jsou kdesi individuálně uloženy.

Co lze zjistit rozluštěním kódu DNA ?

Zatím se nám již podařilo přečíst jen některé funkční programy člověka . Je to např. lidský genom – posloupnost desetitisíců sekvencí DNA, jež představují jednotlivé bajty dědičné informace, nutné pro dělení, růst a specializaci buněk. Ale to je pouhý konstrukční návod ke stavbě hardwaru! Nikdo zatím dosud neodhalil, jak se v buňkách přenáší a archivuje software – získaná informace.

Provedeme-li opět srovnání s počítačem, kde hardware představuje několik desítek až stovek součástí a software stovky megabajtů informací (čili řádově milionkrát více prvků), můžeme analogicky usuzovat, že "program" pro funkci lidského těla a jeho činnost ve všech možných situacích by obsahoval asi milionkrát více informací, než má DNA, museli bychom nutně takovýto element za pomoci mikroskopu zjistit. Toto "vlákno" by muselo být asi milionkrát větší než šroubovice DNA, kterou lze elektronovým mikroskopem spatřit a její chemický kód lze přečíst. Protože se tak dosud nestalo, tvrdím, že kvalitativní informace vypovídající o inteligenci, paměti, zkušenostech, citech, morálních vlastnostech atd. vůbec nejsou ve hmotném těle přítomné, zjistitelné fyzikálními a chemickými metodami, nepřenášejí se dědičností a musíme je

tedy hledat někde úplně jinde než v buněčném jádru, neuronech apod. Informace potřebné pro základní funkce organismu, jako je smyslové vnímání, chuze, řeč apod. získává dítě během dlouhého období mládí a naučí se vlastně pouze řídit své tělo. Veškeré morálně-volní vlastnosti jsou však zakódovány někde jinde, stejně jako veškeré údaje získané za současného i minulých životů.

Pokud věda nepřipustí existenci nehmotného astrálního těla a dalších běžně neviditelných těl člověka, nikdy nepozná skutečnou podstatu člověka a neodhalí tajemství života a smrti. Protože z fyziologie člověka je zřejmé, že lidský mozek je schopen ztěžít zpracovat všechny informace nutné k řízení všech pochodů v lidském těle, budeme muset hledat podstatu duchovní činnosti – myšlení, někde jinde, než v mozku.

Co obsahuje genetická informace?

Jak opět známo z biologie, základem přenosu informací jsou geneticky zakódované informace v "informačních databázích", což jsou molekuly DNA. Informace je zde obsažena ve dvou polynukleotidových řetězcích, daných pořadím aminokyselin. Nejznámější jsou kyselina ribonukleová (RNA) a deoxyribonukleová (DNA), složená z deoxyribonukleotidů. Sekvence (úseky) molekul nukleotidů v DNA nazýváme geny. Při dělení buněk se řetězce molekul DNA zdvojují a dělí do dceřiných buněk, tak dochází k přenosu informace. V DNA se vyskytují 4 druhy nukleotidů - Thymin, Adenin, Guanin a Cytosin. Ze tří nukleotidů se kombinací vytvářejí tzv. kodóny, kterým jsou přiřazeny standardní aminokyseliny. Lze vytvořit (matematicky) celkem 64 kombinací takovýchto triád.

Neměnnost těchto vlastností v další generaci zajišťuje genetická paměť, uložená v nukleových kyselinách, které vznikají kondenzací velkého počtu molekul nukleotidů. V pořadí (sledu) nukleotidů v nukleových kyselinách je totiž obsažena informace nutná pro pořadí aminokyselin v bílkovinách, takto se vytváří prostorová struktura, charakteristická pro jejich funkci. Vše se však týká vždy pouze bílkovin hmotného těla neboli HW. Podaří-li se "přečíst", t.j. stanovit pořadí a typ genů v buňce, jsme schopni z toho odvodit veškeré informace o konečné podobě a funkci celého organismu, neboť tato informace je obsažena v každé buňce. To je i princip klonování, když z jakékoli buňky, vyvoláme-li proces dělení, lze získat celý organismus. Budeme-li znát význam každého genu, můžeme jakékoli vlastnosti organismu uměle měnit a teoreticky lze vytvořit jakýkoli organismus s libovolnými funkcemi. Proto ten strach z genetiky a klonování. Klonováním však vždy vytvoříme pouze identické tělo. Duše, která v něm bude, nebude mít s dárcem buněk nic společného. Až se skutečně podaří vypěstovat lidský klon a já jsem přesvědčen, že se to v tajných vojenských laboratořích již podařilo, dostaneme opět jen normálního člověka, se všemi jeho nedostatky, který se bude muset učit stejně jako každé dítě. Soubor genů označujeme jako genotyp a jeho složitost roste nepřímou úměrou se složitostí organismu. U jednobuněčných organismů (viry, bakterie) jsou to řádově desítky genů, proto začaly experimenty s genetickou úpravou organismů právě zde, u savců to jsou již desetitisíce genů. U člověka se předpokládala existence asi 100.000 genů, po přečtení genotypu se ukázalo, že je to jen kolem 30.000 genů a člověk se přesto liší od myši asi jen o 300 genů, tedy o 1% genofondu! Proč tak malý rozdíl? Asi proto, že se jedná o příbuzné druhy - živorodé savce, všežravce, člověk má vyvinutější mozek a myš má zase dlouhý ocas. Oba se liší zhruba stejně od jednoduššího tvora, např. měňavky. Kdo někde viděl obrázek, jak se liší několikadenní zárodek člověka, myši, ptáka nebo ryby ví, že rozdíly jsou téměř nepostřehnutelné. Specializace tkání a vývoj orgánů, probíhá postupně, jak nabíhají další genetické informace.

Nemohu se ubránit dojmu, že celý proces je velmi podobný software, kde lze přeskokovat ke stále větším detailům, zatímco základní funkce jsou pro všechny větve programu stejné. (Viz základní Wokno.) Bude-li struktura informací genomu stejná, což by v podstatě měla, bude zřejmě možné od určité etapy dělení ovlivňovat i budoucí tvar a funkci organismu. Výsledná změna bude také záviset na tom, ve kterém okamžiku dělení a růstu změníme informaci. Tento předpoklad potvrzují i dnešní geneticky upravené plodiny, případně genetické zrudy, jako siamská dvojčata, dvouhlavé či šestinohé tele a jiné hmotné důkazy poruch v přenosu informace. Ostatně v Bibli je o těchto zrudách zmínek habaděj.

Kde je zbytek informací nutných k životu?

A jak se odtud dostaneme k duši a potvrzení její existence? Velmi jednoduše! Obsahuje-li genom morfologické a fyziologické informace, což je prokázáno, musí být také někde obsaženy informace o schopnostech, znalostech a dovednostech organismu, což u zvířat nazýváme pud a u člověka talent a zkušenosti. Takovéto buňky zatím prokázány nebyly a tvrdím, že ani nebudou, neboť v případě myši a člověka by se genom nemohl lišit o 300 genů, ale aspoň o 3 miliardy genů! Proč? Protože každý počítačový odborník ví, kolik MB obsahuje i velmi jednoduchý program. A dědičné vlastnosti nic jiného, než program nejsou!

Komu by ani tento předpoklad nestačil, je již nezvratně prokázáno, že lze čerpat informace z minulých životů, což lze každému dokázat v regresní hypnóze, při holotropním dýchání, po požití drog a jinými metodami uvedení do změněného stavu vědomí. Tyto informace zřejmě budou součástí vesmírného morfogenetického pole, kde jsou uloženy všechny informace a není vyloučeno, že ve změněných stavech vědomí dokážeme tyto informace libovolně číst. Bez existence duše by informace takto získávané byly nepochybně uloženy v buňce, protože jejich přenos by byl možný pouze na základě dědičnosti. Jinak by se k nám nemohly dostat, pokud nepřipustíme přenos informace jinou, než smyslovou cestou z paměti, obvykle situované do mozku. Protože přečtený genom nenasvědčuje tomu, že psychické informace jsou v něm obsaženy (přesvědčete mne, že ano), vyplývá z toho, že genetická informace obsahuje jen pokyny pro stavbu nového organismu, ale informace pro jeho "duševní" vlastnosti a veškeré zkušenosti z minulých existencí musí být jinde. Kdo chová domácí zvířata ví, že každý pes, kuň, či kráva má jiný charakter, o člověku ani nemluvě. A tento charakter může být obsažen jen v tom, co se vědcům dosud nepodařilo přečíst a nazýváme to zpravidla duší.

Přečtení genomu je zatím jen objevem "Rosettské desky". Písmo jsme přečetli, ale ještě nevíme, co každé slovo znamená. Až to budeme vědět, budeme muset začít věřit na existenci duše, která má zcela jiný základ, než hmotné tělo, protože tam jsme ji s definitivní platností nenalezli. Kde ji tedy hledat?

"Nehmotné" složky člověka

Mnozí z vás, v duchu školních znalostí, či oficiálního vědeckého názoru mohou o „nehmotných“ složkách člověka pochybovat. Důkaz jejich existence je však velmi triviální. Z obecné teorie systémů vyplývá, že každý systém musí mít nějaké řízení dle přesných pravidel, jinak se stane pouze chaotickou směsí molekul. Rovněž tak tento počítač by byl bez software, jímž je operační systém (v lidském těle duše) a soubor všech programů a dokumentů (v lidském těle duch) pouhou hromádkou železa, čili hardware. Lidské tělo je pouze hardware, které se bez software během několika let rozpadne. (Kostře to trvá déle.) Analogie funkce člověka a počítače je natolik přesná, že je až děsivá. Proto se vyskytují myšlenky o tom, že jsme jen uměle stvořené bytosti nějakou vyšší inteligencí, jsme pouhými otroky Bohů. Možná, že to není tak daleko od pravdy. Všechny staré filosofické nauky praví, že nejpodstatnější je poznat sama sebe, uvědomit si svoji podstatu, smysl a cíl života. Toto je ten podstatný rozdíl mezi počítačem a člověkem. Tvrdím, že počítač nemá vlastní ego a tedy si nikdy sám sebe nemůže uvědomit. Je to jen mechanické zařízení, vylepšená kalkulačka. Jeho „intelekt“ závisí pouze na intelektu a schopnostech programátorů – jak si lze velmi lehce ověřit. Mnozí lidé (a je jich dosud většina) fungují v podstatě jako naprogramovaný počítač. Honí se za penězi, majetkem, smyslovými požitky, slávou a jinými pomíjejícími hodnotami. Kdo nás takto naprogramoval? Výchova! Výchova v daném společenském systému nás odnaučuje myslet, nutí nás přijímat názory politiků a vědců, jako jediné správné. Pouze málokdo se dokáže tomuto systému vzepřít a uvědomit si skutečné poslání a možnosti člověka.

Byl-li člověk, jako druh „Homo sapiens“ skutečně kdysi vytvořen nějakou rozvinutější civilizací, je zřejmé, že pro jeho základní funkce, t.j. rozmnožování, myšlení a práci mu byl dán základní program. Tento program je možná jedinou informační strukturou, která je mimo stavbu těla zakódována v genech. Vše ostatní již získáváme během života jako nové soubory a programy a ukládáme je do paměti, čímž se zdokonalujeme. K čemu by však tyto miliardy gigabajtů, které během života získáme byly, kdyby po smrti nic neexistovalo?

Odpověď na to znaly všechny dávné civilizace a učenci, pouze těm dnešním vědcům není stále ještě jasno, kde hledat skutečnou podstatu člověka - energoinformační strukturu, nazývanou zpravidla duše.

Ze všeho, co již bylo řečeno vyplývá, že informace je základním prvkem všeho. Co je však základní jednotkou informace? U hmoty hovoříme o základních "nedělitelných" elementech - atomech, případně elementárních částicích, kterých již bylo popsáno takové množství, že se zřejmě o elementární částice nejedná. Ve světě počítačů je základní jednotka známá - je to bit se stavem 0 nebo 1. Seskupení bitů tvoří bajt (byte), jehož pomocí, jako základního znaku "jazyka" počítačů vyjadřujeme každou informaci. Co je však základní jednotkou informace? Existuje vůbec? Profesor Ignatěnko nazval takovouto jednotku "informacion". tato jednotka nepředstavuje nějaký matematický pojem, ale obsahuje základní informaci o každém objektu. Podle Ignatěnka, který tuto informaci získal channelingem, mají tyto informační jednotky tvar komolých pyramid (proč?) a neustále rotují kolem své osy (kolmé k podstavě). Lépe si lze informacion představit jako holografický záznam, kde také z jediného bodu záznamového média lze příslušným postupem spatřit celý objekt - vzor. Jak známo, plošný hologram může zobrazit prostorové předměty, analogicky by prostorový informacion mohl zobrazovat i vícerozměrné objekty. Celý vesmír je zaplněn takovými informaciony, avšak my dosud nemáme technické zařízení, které by je dokázalo zachytit a reprodukovat. Přesto takovéto zařízení existuje - je biologické podstaty a je to vlastně každý organismus, s člověkem na vrcholu. Orgány, které informaciony zachycují a dekodují jsou také známy - jsou to čakry. Jimi dekodovaná informace je později zpracována hmotnými tělesnými orgány, zvláště mozkem. (Pojem čaker je snad každému čtenáři znám.)

Každé tělo zachycuje a váže informaciony nejrůznějších kvalit a ukládá je v příslušných "paměťových" strukturách - nehmotných "informačních" tělech. Během života se obsah těchto "databank" stále doplňuje. Tato ne fyzická těla nazýváme těla duchovní a rozlišujeme v nich několik základních typů. Všechna těla tvoří tzv. auru, citlivými lidmi viditelný zářící "oblak" energie kolem celého těla, charakteristické barvy, související s duchovními kvalitami člověka. Zde se zcela neshodují s rozdělením prof. Ignatěnka na 10 základních těl a další přechodová doplňující těla, ale spíše se přikláním k tradičním sedmi tělům, souvisejícím se sedmi základními čakrami. Tato těla tvoří nějaké oddělené "slupky", ale prostupují se tak, že každé další tělo obsahuje všechna předchozí "nižší" těla. Aurická těla dělíme obvykle na 2 skupiny. Obaly nejbližší ke hmotnému tělu mají bezprostřední souvislost s lidskými vlastnostmi - jsou to tělo nižší éterické (někdy nazývané pránické), emocionální (citové) a mentální (duševní). (Používají se různé názvy, někdy se tato těla nazývají souhrnně "tělo osobnosti".)

Nižší - éterické tělo je informační matricí hmotného těla a určuje jeho fyzický vzhled a to jak vnější, tak vnitřních orgánů. Prostupuje tělo fyzické a energeticky ho vyživuje. Tělo tedy dorůstá do formy dle předlohy éterického těla, podobně, jako když pečeme bábovku ve formě. Emocionální tělo obsahuje informaciony pocitů, vše co charakterizujeme jako náš vztah k okolí - láska, nenávisť, lhostejnost, vnímání krásy, radosti atd. Obecně lze říci, že určuje naše charakterové vlastnosti.

Mentální tělo je spojeno s myšlením - obsahuje informaciony všech našich myšlenek. Napadneme-li nás nějaká myšlenka, pouze jsme vybrali - přečetli obsah nějakého informacionu v mentálním těle. Toto tělo tedy ovlivňuje naši inteligenci. Myšlenky také působí na těla vnitřní - tedy pocity a orgány fyzického těla. Tomuto odpovídá i zjištění, že nemoc lze způsobit i myšlenkou a v hypnotickém stavu lze navodit změny fyzického těla i změny pocitů. Z vystoupení hypnotizérů jsou dobře známy případy, kdy sugescí lze přesvědčit člověka, který kouše cibuli, že jí jablko a ještě přesvědčivěji tuto teorii potvrzuje pokus, kdy objektu je vsugerována myšlenka, že drží žhavý předmět a ačkoli drží jen neškodnou hůlku, objeví se mu na ruce popálenina v reálném čase několika vteřin! S tímto jevem souvisí zřejmě i známá stigmatizace.

Vyšší 3 těla již patří do duchovního světa - jsou to těla astrální, vyšší éterické, nebeské tělo a tělo Stvořitele (nebeské, božské), nazývaná jsou také "tělo duchovního já", či prostě duch.. Zatímco nižší tři těla jsou vázána úzce k tělu fyzickému, vyšší těla již fyzické tělo nepotřebují a mohou existovat i samostatně, např. po smrti těla fyzického. I během života se mohou dočasně oddělovat a existovat mimo fyzické tělo - to jsou ta známá vidění "duchů". Astrální tělo se nazývá také intuitivní, neboť informace v něm obsažené ovládají naše intuitivní rozhodnutí. Astrální tělo zajišťuje komunikaci mezi třemi nižšími a třemi vyššími těly. Astrální těla různých lidí dokáží komunikovat mezi sebou - to jsou ty nevědomé sympatie nebo pocity, že se na vás

někdo zezadu dívá. Vyšší éterické nebo jinak atmické tělo či tělo předloh, obsahuje předlohy "pravzory" všech orgánů a věcí. Podle těchto předloh se utváří hmotné tělo a člověk vytváří předměty dle pravzorů - informacionů v tomto těle. Nebeské tělo nám umožňuje prožívat duchovní extáze, dosažené pomocí meditace, drog nebo speciálních technik. Poslední "božské" tělo nám zajišťuje propojení se Stvořitelem, je vlastně jeho součástí. V něm si uvědomujeme, že jsme jen individualizovanou částí universální bytosti. Zde jsou uloženy skryté záznamy všech minulých životů, zde se rozhoduje o dalších inkarnacích komplexu nižších těl do hmotného světa.

Netvrdím, že právě toto rozdělení je jediné správné, neboť existují i mnohé jiné teorie o dělení "jemnohmotných", lépe však informačních obalech hmotného těla. Členění obvykle závisí na stupni rozlišení jednotlivých funkcí těchto těl.

Kdybychom chtěli všechny předchozí teorie shrnout do několika podstatných bodů, dospěli bychom asi k tomuto řešení:

- Hmotné lidské tělo je pouze nástrojem, který ovládá duše, aby se mohla projevat ve hmotném světě.
- Duše je neviditelnou (pro většinu lidí) složkou těla, která ve formě energetických polí různých frekvencí a vlastností obaluje fyzické tělo. Její součástí je energetické tělo, které zabezpečuje životnost organismu. Po oddělení duše od těla nastává smrt. Fyzické tělo je posledním vnitřním útvarem, který se bez ostatních složek rozpadne na prvky.
- Energetické obaly obsahují všechny informace potřebné pro vývoj fyzického těla a jeho funkci. V souhrnu představují osobnost člověka - jeho "já". Během života objem informací vzrůstá, nabyté zkušenosti se uchovávají ve vyšších duchovních vrstvách.
- Důkazy o existenci duše jsou převážně nepřímé. Komunikace s duševními - informačními poli je možná za výjimečných podmínek. Důkazy - zjevení duchů v okamžicích smrti, předtuchy a vzpomínky na minulé životy nesporně existují. Regresní hypnóza, drogy a jiné pomůcky umožňují přijímat informace z duchovních těl.
- Pokud věda neuzná existenci těchto energo-informačních struktur, nemůže nikdy objasnit skutečnou podstatu jevů, označovaných za zázraky a nebude znát celou pravdu o člověku. Nestačí popis hmotného těla, musíme znát kdo jsme a co je naším úkolem.

Jak jsou uloženy informace v neviditelných databázích?

Snad poslední otázkou, která čeká na rozřešení je způsob kódování informací. Ze zkušeností víme, že si pamatujeme a dokážeme představit celé dynamické scény (tedy v pohybu). Informace musí být zobrazena v podobě jakoby filmu. Záznamové médium musí být dostatečně jemné a husté, aby byl obraz zachycen v přirozené podobě. Toto médium je navíc pro lidské smysly (hmotného těla) neviditelné. Těmto podmínkám vyhovuje jen jedna struktura, a to: atomy! Ty jsou kolem nás všude. Informace jsou tedy zachyceny všude kolem nás. Důkazy toho rovněž existují. Ostatně nemáte někdy pocit, že ve zdech a kamenech kolem nás je něco ukryto? Je to ten pocit domácí pohody, když jsme ve známém prostředí, či mystického vzrušení, jsme-li v jeskyni nebo v kostele.

Protože absolutní vakuum vlastně neexistuje, protože všude kolem nás je vždy přítomno nějaké záření, minimálně v podobě kosmického záření, je tedy energie všudypřítomná. Nikdo zatím nevyloučil, že každá energie a hmota obsahuje také informace, které jsou vlastně určující podstatou jakékoli energie a hmoty. Informace jsou tedy hlavní složkou vesmíru. Matematicky řečeno - množina všech informací je Bůh a lidské duše jsou jeho podmnožinami. Nechci se zde zabývat matematikou, ale většina vět z teorie množin zde bude fungovat, dosadíme-li si za prvky množin jednotlivé informace. Pokud jste matematicky vzděláni, zkuste si to sami.

Pokud jsme v předchozím výkladu uvedli pojem "vnější paměti" na cédečku, představuje vlastně celé lidstvo i zvířectvo jakousi diskotéku, ze které příslušně vybavení jedinci dokážou přehrát cokoli. Staré civilizace nazvaly tuto diskotéku "Kronika Akaša", Rupert Sheldrake "Morfogenetické pole" a podstata je táž. Dokonce tvrdím, že informace jsou zapsány jako CD-RW, čili přepisovatelné a to je příčinou toho, že různí lidé zde mohou číst různé údaje ze stejného místa. V době čtení totiž četli již přepsané soubory. Z Indie je známa kronika na palmových listech, kde se každý návštěvník může dočíst vše o své minulosti i budoucnosti.

Údajně jsou zde záznamy pouze o lidech, kteří skutečně přijdou. To by ovšem znamenalo, že celý náš život je již předem někde napsán a to by asi Bůh nechtěl, to by se musel nudit. Protože jen nové informace přináší vzrušení! Podle Sheldrakea je podstatou přenosu informace tzv. "morfická rezonance", což však pro nás není nic nového, neboť v radiotechnice je také podstatou přenosu rezonance. V genech (tedy hmotě) se přenáší informace o hmotném těle, v morfogenetickém poli o informacích, tedy nehmotné složce člověka. Geny jsou obsaženy v buňkách, informace jsou podle vědců v mozku a podle všech pradávných učenců v duši.

Kronika Akáša je někdy pokládána za základní vesmírnou pralátku, která nabývá podoby energie či hmoty v závislosti na koncentraci a kvalitě informací. Je to nekonečně "řídový" prazáklad - základní prvek prostoru, jakýsi jednorozměrný element "a", jehož třetí mocnina je základním prvkem 3-rozměrného prostoru. Jiní autoři nazývají tuto pralátku "éter" či "absolutno". Pokud je vesmír stabilním útvarem, nekonečné velikosti, je akáša nekonečně velkou databankou. Je však pravděpodobnější, že náš "lokální" vesmír má konečnou velikost a rozsah informací vzrůstá. V tom případě se musí zmenšovat podíl hmoty a energie na základě zachování zákona o zachování energie. Dospěli jsme k novému základnímu bodu. Vesmír obsahuje tři základní složky: Hmotu, energii a informace, které se neustále proměňují. úkolem živých bytostí je přeměňovat informace na hmotu a energii, informace (v bibli "slovo") byla počátkem vesmíru, prvním tvůrcem, který ji přeměnil na hmotu byl Bůh. Bůh tedy může být také pouze informací - programem ke tvorbě vesmíru. A v této podobě ho chápeme i dnes. Protože tvorbou hmoty se objem informací, tedy Boha zmenšuje, Bůh si doplňuje rovnovážný stav přeměnou energie a hmoty na informace - a to je úkolem bytostí. Pokud je Bůh celým vesmírem, je to zcela zřejmé podle zákona zachování energie. Pokud by se nějakým způsobem informace nedoplňovaly, na základě vzrůstu entropie čili chaosu by nakonec celý vesmír skončil ve stavu "šumu" čili rozkladu, což v rámci pudu sebezáchovy má snad i Bůh. Proto vytváří bytosti a entropii snižuje. Pokud mu s tím nebudeme pomáhat skončí naše planeta v rozkladu, což z hlediska vesmíru nic neznamená, protože celý vesmír je obydlen a svým způsobem živý stejně jako naše planeta.

V poslední době vědci objevili, že se zvyšuje rychlost rozpínání vesmíru. Světlo více červená. Může to však být způsobeno také tím, jak "houstnou" informace v morfogenetickém poli, které je hlavní složkou prostoru. Dalo by se říci - kde nic není, tam všude jsou informace. Mimochodem, vzduch taky běžně nevidíme a přesto se bez něj neobejdeme. Informace jsou pro náš život stejně nezbytné, jako vzduch, neboť jak poznala i lékařská věda, definitivní smrt nastává, když v mozku nenajdeme žádné impulsy. Což nastává, když je odpojen od kosmického zdroje energie a informací.

Taky si někdy připadáte jako stroj? Není to tím, že většinou vykonáváte příkazy na vnější podnět? Zkuste se zastavit a vypnout periferní zařízení. Možná objevíte, že největší zdroj informací je ve vás a najednou budete vědět.....